

LA FALERA DE COMPRAR COSES A “PREU REGALAT” EN EL MERCAT BOIG

Per Francesc Pérez

Aquest diumenge estava entusiasmat remenant llibres antics en una parada del Mercat Boig de Llinars del Vallès. Hi havia llibres antics i d'ocasió barrejats de diversos autors com Marx, Plató, Aristòtil, les memòries de la Margaret Thatcher amb una olor d' allò més ranci, rendint homenatge a la dama de ferro, i fins i tot una biografia de Mao Zedong una mica atrotinada mig tapant *Sodoma i Gomorra*, del meu estimat Marcel Proust. Quan vaig aixecar aquest últim volum, vaig trobar per un euro una veritable joia. Es tractava d'una novel·la d'E. Phillips Oppenheim publicada l'any 1943, *La gran aventura de Lord Dutley*. En veure-la, la felicitat em dona ales com si m'hagués pres de cop un parell de Red Bull. I l'esperit aventurer de comprador sento com es dispara a dintre del meu cervell, mentre enfilo el Passeig d'Europa cap amunt portant el tresor a la mà.

Em creuo amb una dona cridanera amb cara de síndria i les galtes enceses com una teia lluint un cos voluptuós. Em mira com si fos un xai desvalgut, que camina perdut encara que el ramat va i ve per l'atapeït mercat i m'aturo per què ella m'ofereixi unes sabates que, si parlessin, podrien escriure mes històries que el conte de les mil i una nit. Una parella de vellets rondinaries, critiquen la poca vergonya de la cara de síndria.

- Quina barra, Vicens, que gasta aquesta pocaverkonya. Vendre unes sabatilles que duen fins i tot fongs de sèrie de l'última pobra criatura que las va dur.
- Senyora, li diu la cara de síndria, amb la llengua de serp, si no li agraden, circuli. Hauria de saber vostè, que els joves busquen sabatilles i xancletes per portar-les amb mitjons i si poden estar rodades i ser de quadres, molt millor. I

allà davant pot observar la paradeta de texans esparracats, que se'ls rifen, el jovent.

Vicens li respon:

– Aquestes sabatilles sòrdides fan tanta basarda que no se les posarien ni els drapaires col·leccionistes de taques i parracs mes necessitats.

L'home de la parada dels texans, que té uns cabells blancs rinxolats com Harpo Marx i uns ulls grans i rodons com un gripau, crida la meva atenció per dir-me.

– Son Lewis 501 autèntics. I els venc a 20 euros. Si t'emportes dos, t'ajusto el preu i te'ls deixo per 35 euros. I si compres tres, jove, té'ls deixo per 50 euros, i et regalo un cinturó.

– Gràcies per dir-me jove, però tinc l'armari ple.

– És un regal més que una oferta. Díficilment trobaràs enlloc res semblant, rei, ni avui i demà. Bé tu té-ho perds xato.

– Una altra vegada serà – respon Harpo amb el seu somriure sorneguer.

Continuo el meu recorregut i em sorprèn una taula plena de molinets, morters atrotinats, copes de vidre de Bohèmia, petits soldats de plom de l'any de la picor, de vius colors vermells i blancs. Nines grans, com la Rosaura, rossa de cabellera llarga i d'alçada molt considerable, que va ser la estrella dels Reis d'Orient fa més de quatre dècades i que ara més aviat faria por als nens. Les que de veritat sempre m'han donat *iuuu* són les nines de porcellana. Darrera del taulell trobo la Mercè acompanyada de l'Arnau, el seu net.

– Hola maco, em diu la Montse, ja veus quina paradeta més cuca he muntat gràcies a l'Arnau, que té una afició desmesurada per vendre.

– Senyor, tinc una pilota del Barça firmada. Me la venc per deu euros, fins i tot amb els quadretes a punt de descosir-se, però ha rodat per molts camps abans d'agafar la jubilació i té puntades de peu de tots colors. Coses de nens, però animis i si vol aquesta tarda la porta i juguem. Què li sembla? Qui perdi, paga el berenar.

– Aquest noi té fusta de venedor. Si hagessis tingut la seva col·laboració quan muntaves la paradeta al costat de la Giola, el dia següent d'acabar l'escola,

t'hauries quedat sense andròmines i tebeos en un obrir i tancar d'ulls. Quins temps més bons, maco. Tanmateix, és una feina dura, perquè avui nosaltres hem posat el dia. Ens hem llevat a les set del dematí amb un fred que pelava, i a més a més la pluja ens ha calat els ossos i després el Llorens ens ha cuit com si fóssim dos pollastres a l'ast. Així que em portat alguna coseta i deixa de fer-te el cuqui despitat.

– Mira maca, posa'm aquesta boleta antiga del món, que posseeix cert encant, mentre pensava en la ronya acumulada a la Índia. La pilota, deixa-la per una millor ocasió Arnau. Montse, sempre faig servir les paraules sàvies de Josep Pla: “Quantes coses veig que no necessito comprar”.

Avui tot i que m'ho he passat molt bé en el Mercat Boig, torno cap a casa amb dues compres que m' han sortit a preu regalat, i és que m'ha enganxat la fal·lera de comprar. Això sí, les olors i els colors fan goig amb aquest cel blau que és un oceà ple de raigs de sol que il·lumina aquest batibull de gent .

– Fins a la propera Montse, adéu Arnau.